పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

12. పద్మావతి కథ

ఇంట్లో పనంతా పూర్తి చేసేటప్పటికి టైం రాత్రి పదకొండు గంటలు దాటింది. రోజంతా ఊపిరి సలపని పనితో అలిసిపోయిన పద్మావతి అప్పుడు తన రూమ్‌కి వచ్చి, వేడినీళ్ళతో స్నానం చేసి నీరసంగా పక్కపై వాలింది. ప్రక్కనే ఉన్న మంచంపై పడుకుని ఉన్న "రణనాయకి" జోరుగా గురక పెడుతూ ఒళ్ళు తెలియకుండా నిద్రపోతోంది. ఆమె గురక శబ్దం కర్ణకఠోరంగా ఉంది కానీ పగలంతా పనిచేసి అలసిపోయిన పద్మావతి శరీరం ఆ గురక శబ్దాన్ని లెక్కచేసే స్థితిలో లేదు. బాగా బడలికగా, ఒళ్ళంతా నొప్పులుగా ఉండటంతో పెనడాల్ (పారాసిటమాల్) టాబ్లెట్ ఒకటి మ్రింగి నీళ్ళు తాగింది. మరలా తెల్లవారుఝామునే నాలుగు గంటలకి మసీదులోని "అల్లా హు అక్బర్" వినబడగానే నిద్రలేవాలి అనుకుంటూ భారంగా కళ్ళు మూసుకుంది పద్మావతి.

రణనాయకి అనే ఆవిడ శ్రీలంక దేశం నుండి వచ్చి ఆ కువైటు ఇంట్లో ఎనిమిది సంవత్సరాలనుండి వంటమనిషిగా పనిచేస్తోంది.

ఆవిడ పేరుకు తగినట్లే పెద్ద రాక్షసిలా ఉంటుంది. నల్లటి శరీరం, పెద్ద కడుపు, ఎత్తు పళ్ళతో ఆవిడ ఆకారం భయం కలిగిస్తూ ఉంటుంది. కానీ తను చాలా అందగత్తెను అని ఆవిడకు బాగా నమ్మకం.

ఇంటి యజమానులైన మామా, బాబా మంచివాళ్ళే కానీ ఈ రణనాయకి పెత్తనం, అజమాయిషీ ఆ ఇంట్లో ఎక్కువైపోయాయి.

ఎనిమిది సంవత్సరాలుగా ఆ ఇంట్లో స్థిరపడి, వంటలు రుచిగా చేసి పెడుతూ నమ్మకం సంపాదించుకోవడంతో మామా, బాబా ఆవిడకి కాస్త స్వేచ్ఛను ఇచ్చారు. దానితో ఆవిడకు పొగరు తలకెక్కి తోటి పనివారిని ప్రశాంతంగా పనిచేసుకోనీయకుండా సాధిస్తూ ఉంటుంది.

వంటిల్లు ఆవిడ ఆధీనంలోనే ఉంటుంది కాబట్టి కడుపు నిండా తిండి తినాలన్నా కూడా ఆవిడ దయాదాక్షిణ్యాల మీదే ఆధారపడి ఉండాలి. ప్రతిరోజూ ఏదో ఒక విధంగా పద్మావతిని సాధించి, హింసించనిదే ఆవిడకు నిద్రపట్టదు. అందుకే ఆ ఇంట్లో పనిమనుషులు ఈ రణనాయకి పెట్టే బాధలు భరించలేకే వచ్చినవారు వచ్చినట్లే వారం రోజులు తిరగకముందే పని చేయలేమని చెప్పి వెళ్ళిపోయేవారు. కానీ - పద్మావతిని ఆ ఇంట్లో చేర్చిన ఏజంటు కువైటు వదిలి తన దేశం వెళ్ళిపోవడంతో ఏమి చెయ్యాలో అర్థంకాక ఒక సంవత్సరం నుండీ అలాగే రణనాయకి పెట్టే బాధల్ని మౌనంగా భరిస్తూ వస్తోంది.

అప్పట్లో త్రేతాయుగంలోని శ్రీరాముని కాలంలో లంకలో రాక్షసులు నివశించేవారంట. బహుశా ఆ రాక్షస అంశతో అప్పటి శూర్పణఖ మరలా ఇప్పుడు ఇలా రణనాయకి అవతారంలో అచ్చంగా జన్మించినట్లుంది.

ఆరోజంతా రణనాయకి పెట్టిన బాధల్ని గుర్తుచేసుకుంటూ "దేవుడా నా ప్రాణానికి రాక్షసిలా దాపురించిన ఈ శూర్పణఖ బారినుండి నన్ను కాపాడు. దీనికి మంచి మనస్సు ఇచ్చి అందులో కాస్త మానవత్వాన్ని నింపు" అని ప్రార్థిస్తూ నిద్రలోకి జారుకుంది పద్మావతి.

ఎవరో కొద్దిమంది తప్ప ఇక్కడ కువైటు ఇళ్ళలో పనిచేసేవారు ప్రతిరోజూ దేవుడ్ని తలచుకోకుండా ఉండలేరు. గల్ఫ్‌లోని ఇళ్ళలో పనిచేసేవారు అనుభవించే కష్టాలు అలాంటివి.

మామా, బాబా (యజమానులు)లతోనే కాదు, సాటి చెడ్డ పనివారు పెట్టే బాధలు కూడా మాటల్లో చెప్పశక్యంగానివి, అక్షరాల్లో రాయడానికి వీలుకానివి. ఇలాంటి ఇబ్బందులన్నీ ఇళ్ళల్లో పనిచేసేవారు మౌనంగా సహించి భరించాల్సిందే ఎదురు తిరిగి పోట్లాడేవారు, బాధలు భరించలేక ఆ ఇల్లు విడిచి, పాస్‌పోర్టును వదిలి పారిపోయేవారు కొద్దిమంది ఉంటారు. కానీ పరాయిదేశంలో పాస్‌పోర్టు ఐడెంటిటీ లేకుండా, పోలీసుల కంటపడకుండా చాటుగా తిరిగి పనిచేసుకుని బ్రతకడం చాలా కష్టం - ఇలాంటి వారి జీవితం ఎంతో దుర్భరంగా, అధ్వానంగా మారిపోతుంది.

పాస్‌పోర్టులు, వీసాలు లేకుండా ఇల్లీగల్‌గా, దొంగచాటుగా జీవించే వారి సంఖ్య కువైటు దేశంలో చాలా ఎక్కువగానే ఉంది. పోలీసులు వారిని చెక్ చేసి వారి దగ్గర ఐడెంటిటీ, వీసా లేకపోవడంతో పట్టుకుని జైల్లో ఉంచుతున్నారు. దయతో వారి దేశాల ఎంబసీలు కల్పించుకుని ఇలాంటి వారిని విడిపించి, ప్రత్యేకంగా విమానంలో వీరిని తమ దేశానికి పంపిస్తున్నారు.

అందుకే తాము అంగీకరించిన రెండేళ్ళు కాంట్రాక్టును ఎన్ని బాధలైనా భరించి, యజమానులేకాక తోటి పనివారు, డ్రైవర్లు కలిగించే ఇబ్బందులన్నీ అధిగమించి, పూర్తిచేయడానికే పనివారు ఇష్టపడతారు. గడువు ముగిసేరోజు కోసం రోజులు లెక్కపెట్టుకుంటూ దేవుడ్ని తలచుకుంటూ కాలం గడుపుతారు. రెండేళ్ళ గడువు ముగిసాక, యజమానులు ఇచ్చే ఫ్లైయిట్ టిక్కట్లు తీసుకుని ఇంటికి వెళ్ళిపోవడమో లేక మరో ఇంట్లో పనికి మారడమో చేస్తారు.

"అల్లా హు అక్బర్.. అల్ హమ్ దు లిల్లా హి రబ్బిల్ ఆలమీన్" (దేవుడు గొప్పవాడు. సర్వసృష్టికర్త అయిన ఆ దేవాది దేవునికి ప్రణామములు) సమయం ఉదయం నాలుగు గంటలా పదినిముషాలు.

ప్రక్కనే ఉన్న మసీదులోని మైకులో నుండి "అల్లా హు అక్బర్" అంటూ ముల్లాగారు తన మధురమైన గొంతులో రాగయుక్తంగా దేవుని స్తుతిస్తున్నారు.

ఆ వీధిలో ఉన్న వారినందరినీ "నిద్రలేచి దేవుని స్తుతించడానికి ఉదయకాలపు ప్రార్థనకు రండి" అనే పిలుపును అందిస్తున్నారు.

ముల్లాగారి స్వరం మైకులో వినబడగానే ప్రతిరోజూ క్రమం తప్పక ప్రార్థన చేసే వారందరూ నిద్రనుండి లేచి "ఉజూ" (శరీర శుభ్రత) కార్యక్రమాల కోసం బాత్‌రూములోనికి పరిగెత్తారు. అంత ప్రొద్దుటే నిద్రలేచి ప్రార్థన చేయడానికి బద్ధకించే కొందరు మాత్రం పడకమీద ఒక్కసారి అటునుండి ఇటువైపు కదిలి బ్లాంకెట్‌ను నిండా కప్పుకుని మరింతగా ముడుచుకుని పడుకున్నారు.

ఆలశ్యంగా లేస్తే యజమానులు తిడతారేమో అనే భయంతో పనివారు అప్పటికే నిద్రలేచి హడావిడిగా తమ పనుల్లో పడిపోయారు.

ఐదుపూటలా నమాజు చేయడానికి అనువుగా ఈ కువైటు దేశంలో వీధికి రెండు మసీదులు అందంగా కట్టబడి ఉంటాయి. పాలరాయితో నగషీలు చెక్కబడిన గోడలు, ప్రఖ్యాతి గాంచిన ఇరానీ కార్పెట్ పరచబడిన నేల ఖరీదైన మెరుపులీనే షాండ్లియర్స్ వేలాడుతుండే పై కప్పులాంటివన్నీ. ఎంతో ప్రత్యేకంగా, అద్భుతంగా ఉంటాయి.

ధనిక దేశం కాబట్టి డబ్బును బాగా వెచ్చించి తమ ప్రార్థనా మందిరాలను కళాత్మకంగా వీళ్ళు నిర్మించుకుంటారు.

తమ ప్రవక్త అయిన "మహమ్మదు" ఆదేశించిన ప్రకారం, సర్వసృష్టికర్త, సర్వేశ్వరుడు, లోకరక్షకుడు అయిన ఆ దేవాది దేవునికి విధేయత చూపుతూ ఆయన కృపను, దయను కోరుతూ వినమ్రులై రోజుకు అయిదుసార్లు ప్రార్థన చేయడం ముస్లిములకు రివాజు.

మగవాళ్ళందరూ తమ శరీరాన్ని (నవరంధ్రాలను) నీళ్ళతో శుభ్రం చేసుకుని (ఉజూ) అరబిక్ అత్తరును కాస్త వంటిపై చల్లుకుని "ఖురాన్"ను పఠిస్తూ భక్తిగా బయట వీధిలో ఉన్న మసీదులోకి వెళ్ళి కార్పెట్ పైన వరుసలో నిలబడ్డారు. ఇక్కడ పేద, గొప్ప కుల, మత భేదాలు, తారతమ్యాలు ఉండవు. కువైటును పాలించే రాజైనా సరే తమకు కేటాయించిన స్థలంలో అందరితో పాటు నిలబడి ప్రార్థన చేస్తారు.

అరబిక్ ఆడవాళ్ళు ఎప్పుడో సంవత్సరానికి ఒకసారి రమ్‌జాన్‌లోని నలభైరోజుల ఉపవాసపు ప్రార్థనల్లో తప్ప, బయటికి వెళ్ళి మసీదుల్లో ప్రార్థన చేయడం ఎక్కువగా జరగదు.

ఆడవాళ్ళు పరపురుషుల కంట పడకుండా, వారితో సంబంధం లేకుండా మసీదులో ఒకవైపుగా తెరలు కట్టబడిన ప్రత్యేక స్థలం వారికి కేటాయించబడి ఉంటుంది. స్త్రీలు లోపలికి ప్రవేశించడానికి కూడా వేరే మార్గాలు ఏర్పరచబడి ఉంటాయి. స్త్రీలు నిష్టగా ఉజూ కార్యక్రమాలు చేసుకుని, తమ శరీరం నిండుగా బురఖాను ధరించి తలపై వెంట్రుకలు కనబడకుండా 'హిజాబ్'ను తలనిండా చుట్టుకుని మసీదులోనికి ప్రవేశిస్తారు.

రమ్‌జాన్ రోజుల్లో కాకుండా, మాములు రోజుల్లో, స్త్రీలు ఇంట్లోనే ముఖమల్ బట్టను సౌదీ అరేబియాలోని "కాబా" దిశగా పరిచి ఆ దిశగా ముఖాన్ని మళ్ళించి నిలబడి తమ ప్రార్థనను చేసుకుంటారు.

కువైటు వచ్చిన సంవత్సర కాలంలో పద్మావతి అరబ్బుల సంప్రదాయాల్ని, వారి ఇస్లాం మతాన్ని గూర్చిన కొన్ని విషయాల్ని అర్థం చేసుకుంది. అలాగే మనుషుల్లోని మంచి, చెడుకు మతంతో సంబంధం లేదనే సంగతి బాగా తెలుసుకుంది.

బాగా అలసిపోయి నిద్రలోకి జారుకున్న పద్మావతికి, ఆ రాత్రిపూట బాగా జ్వరం వచ్చి తెల్లవారు ఝామున ఎప్పటిలాగే నాలుగు గంటలకు నిద్రలేవలేకపోయింది. మసీదులోని "అల్లా హు అక్బర్" అనే ప్రార్థన చెవులకు వినిపించినా జ్వరంతో మగతగా ఉండి అలాగే పడుకుండిపోయింది.

ఆ రోజుకూడా బాబా (యజమాని), తండి నిద్రలేచి ప్రార్థన కోసం బయట మసీదులోకి వెళ్ళాడు. మామా (యజమానురాలు, తల్లి) యధావిధిగా ఇంట్లోనే ప్రార్థనను ముగించుకుంది. కానీ ఎప్పటిలా నాలుగుగంటలకే నిద్రలేచి ఇంటిని శుభ్రం చేసే పద్మావతి ఆ రోజు మామా కంటికి కనిపించలేదు.

"రణనాయకీ... ఏ .. రణనాయకీ పద్మావతి ఎక్కడ? ఇంకా నిద్ర లేవలేదా? " అని రణనాయకిని ప్రశ్నించింది మామా.

"మామా అది ఇంకా నిద్రలేవలేదు. లేవమని చెప్పినా నా మాట వినిపించుకోకుండా అలాగే పడుకుంది" అని కోపంగా బదులు చెప్పింది రణనాయకి.

"అలా.. తెల్లవారేంత వరకు పడుకుని నిద్రపోతే ఇంట్లో పని ఎవరు చేస్తారు? టైముకు పనికాకపోతే నాకు మహా చిరాకు. వెంటనే వెళ్ళి దాన్ని నిద్రలేపి తీసుకునిరా" అని మామా పురమాయించింది.

అదే అదనుగా పరిగెత్తుకుంటూ, బయట ఓ ప్రక్కగా పనిమనుషులకు కేటాయించిన రూములోకి వెళ్ళిన రణనాయకి "పద్మావతీ ఒసే పద్మావతీ నిద్రలేచి పనిలోకిరా. మామా నీకోసం ఎదురు చూస్తోంది" అంటూ గావుకేకలు వేసింది.

జ్వరంతో స్పృహలో లేని స్థితిలో నిద్రపోతున్న పద్మావతి రణనాయకి కేకలకు కళ్ళు తెరిచి చూసింది. కానీ... జవాబు చెప్పే శక్తిలేక, పైకి లేవలేక అలాగే ఉండిపోయింది. "ఏంటే గుడ్లగూబలా కళ్ళప్పగించి అలా చూస్తావు? చెప్పేది వినిపించడంలేదా? తొందరగా లేచి పనిలోకిరా.." అని హుంకరిస్తూ.. మగ్‌లో నీళ్ళు తెచ్చి పద్మావతి మొహాన విసురుగా కొట్టింది. చల్లటి నీళ్ళు మొహంపై, వంటిపై పడటంతో జ్వరంతో ఉన్న పద్మావతి చలితో వణికిపోయింది.

పద్మావతి పరిస్థితిని గమనించే స్థితిలో లేదు రణనాయకి. బాధపడేవారిని ఇంకా హింసించి ఆనందించడం మంచి సరదా రణనాయకికి. "నువు లేవలేకపోతే మామానే ఇక్కడికి పంపిస్తా" అంటూ వంకరగా నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయింది రణనాయకి.

సన్నగా వణుకు మొదలైంది శరీరంలో. అయినా కూడా బలవంతంగా పైకి లేచి మొహం మీది నీళ్ళను తుడుచుకుని, చెదిరిన జుట్టును సవరించుకుని నీరసంగా ఇంట్లోకి వచ్చింది పద్మావతి.

హాల్లో కూర్చుని ఉన్న మామా పద్మావతి కోసమే ఎదురుచూస్తోంది. వస్తూనే "సలామా లేకుం మామా" (నీకు శాంతి కలుగుగాక) అంది వినయంగా పద్మావతి.

పద్మావతి వాలకం గమనించిన మామా "ఏమయింది నీకు? ఎందుకు అలా ఉన్నావు?" అని ప్రశ్నించింది.

"మామా రాత్రినుండి జ్వరంగా ఉంది. అందుకే నిద్రలేవలేకపోయాను నన్ను క్షమించు మామా" అంది పద్మావతి.

అప్పుడే ప్రార్థన చేసిన మామా హృదయం పద్మావతిపట్ల దయతో నిండిపోయింది. "సరే మొహం కడుక్కుని ఏదైనా తిని టాబ్లెట్ వేసుకుని చిన్నగా ఇల్లు శుభ్రం చెయ్యి. తరువాత మధ్యాహ్నం నీ జ్వరం తగ్గకపోతే డ్రైవర్ అహ్మదును తోడుకుని హాస్పిటల్‌కి పోయి చూపించుకో" అంది.

"షుక్రాన్ మామా" (కృతజ్ఞతలు) అని చెప్పి లేని ఓపికను తెచ్చుకుని పనిలో పడింది పద్మావతి. మామా, బాబా మంచివాళ్ళే కానీ ఆ ఇంట్లో రాక్షసిలాంటి రణనాయకితోనే కష్టాలన్నీ. దేవుడు చెడ్డవారిని ఎపుడో ఒకరోజు శిక్షిస్తాడనే నమ్మకం పద్మావతిలో ఉంది. అందుకే ఓపికగా, ఎంతో సహనంతో కడుపుకు సరిగా తిండిలేకపోయినా ఆ ఇంట్లో పనిచేస్తోంది.

ప్రొద్దున నాలుగు గంటలకు నిద్రలేచి పని మొదలుపెడితే, రాత్రి పదకొండువరకూ చేసినంత పని ఉంటుంది. ఒకోసారి తిండి తినడానికి కూడా టైమ్ దొరకదు. ఒకవేళ ఆకలితో తెగించి ఏదైనా తిందామని వంట ఇంట్లోకి వెళ్ళినా కూడా వంట మనిషి రణనాయకి ఏమీలేవు అంటూ నిన్న మిగిలిన రొట్టెలు, అన్నం కాస్త ప్లేట్‌లో వేసి అందిస్తుంది. చేసేది ఏమీలేక ఆకలితో మండే కడుపుకు, అదే కాస్త తిని, కాసిన్ని నీళ్ళు తాగి మరలా పనిలో పడిపోతుంది పద్మావతి.

రాక్షసిలాంటి రణనాయకి ప్రవర్తన రోజురోజుకూ శృతిమించిపోవడంతో పద్మావతి హృదయంలో ఆవిడపట్ల కాస్తంత ద్వేషాన్ని నింపసాగింది. కానీ ఏమీ చెయ్యలేక ఎదురు తిరగలేక కడుపు మాడ్చుకుంటూ ఏడ్చుకుంటూ మరో సంవత్సర కాలాన్ని ఎలాగో పూర్తిచేసి ఇంటికి వెళ్ళిపోవడానికి నిశ్చయించుకుంది. ఎప్పటిలాగే ఆ రోజు కూడా హాలుతో సహా అన్ని గదులూ ఊడ్చి, నేలంతా తడి బట్టతో తుడిచి, కార్పెట్ ఉన్న స్థలంలో వాక్యూమ్ క్లీనర్‌తో శుభ్రం చేసింది. షెల్ఫ్‌లు, షోకేస్‌లు అన్నీ దుమ్ములేకుండా తుడిచి, సర్దిపెట్టింది. బాత్‌రూములన్నీ గోడలతో సహా సోప్, డెట్టాల్ వేసి కడిగి అద్దాలన్నిటినీ గ్లాస్ క్లీనర్‌తో తుడిచింది. మామా బాబా పడకగదిని, పిల్లల గదుల్లోని పడకలను మార్చి విడిచిన బట్టలన్నీ వాషింగ్ మెషిన్‌లో వేసింది. తరువాత మామా బాబా కోసం పిల్లలకోసం రణనాయకి సిద్ధం చేసిన బ్రేక్‌ఫాస్ట్‌ను తెచ్చి డైనింగ్ టేబుల్ పైన అమర్చింది.

కిటికీలు తలుపులతో సహా దుమ్ములేకుండా శుభ్రం చేసి పిల్లలకు మామాకు కావల్సిన బట్టలు ఇస్త్రీ చేసి అందించింది. ఇక పనిచేసే శక్తిలేక టైం పదిన్నర గంటలు కావడంతో కళ్ళు తిరుగుతుంటే టీనీళ్ళు తాగుదామని వంటింట్లోకి వచ్చింది పద్మావతి. అప్పటికే మామా బాబాలకు తయారు చేసే బ్రేక్‌ఫాస్ట్‌నే తనకు కూడా చేసుకుని కడుపునిండా తినేసింది రణనాయకి.

వంటగదిలోకి వచ్చిన పద్మావతిని చూడగానే నిన్నటి రాత్రి మిగిలిపోయిన ఇరానీ రొట్టెముక్కను, ప్లేట్‌లో పెట్టి, "ఇది తిని టీ కలుపుకుని తాగు" అంది రణనాయకి. ఆ ఎండిన రొట్టెలోకి కాస్త ఛీజ్, జామ్‌లాంటివి దొరుకుతాయేమో అని ఆశగా దిక్కులు చూడసాగింది పద్మావతి.

ఆవులిస్తే పేగులు లెక్కపెట్టగలదు రణనాయకి. పద్మావతి ఆలోచన కనిపెట్టి "ఏంటీ? రొట్టెలోకి ఏముందా అని చూస్తున్నావా? కువైటు ఇంట్లో పనిచేస్తూ అన్ని రుచులూ కావాలి, మంచి తిండి తినాలి అనుకుంటే ఎలా కుదురుతుంది? "మనం పనిమనుషులం. మిగిలింది ఏదో కాస్త తిని కడుపు నింపుకోవాలి తెలుసా? " అంది నీతులు చెపుతూ, తన సొత్తు ఏదో శ్రీలంక నుండి తెచ్చి పద్మావతికి పెడుతున్నట్లుగా.

రణనాయకి మాటలకి తాగుతున్న టీ కూడా చేదుగా అనిపించింది. కానీ మధ్యాహ్నం మూడు గంటల వరకూ ఆ కాస్త టీనే శక్తినిచ్చే ఆధారం కాబట్టి చేసేదేమిలేక బదులు మాట్లాడకుండా తాగసాగింది పద్మావతి.

కువైటు ఇళ్ళల్లో అన్నీ సమృద్ధిగా ఉంటాయి. పనిమనుషులకు మంచి తిండి దొరుకుతుంది. కానీ ఈ ఇంట్లో రణనాయకి హింసాప్రవృత్తి వలన సరైన తిండి లేక, పని ఎక్కువై పద్మావతి రోజు రోజుకూ కృశించి పోతోంది. అనవసరంగా ప్రక్కవారిని హింసించి ఆనందించే రణనాయకిలాంటివాళ్ళు ప్రపంచంలో అక్కడక్కడా ఉన్నారు.

ఇలాంటివారు ఎదుటి మనిషి మంచితనాన్ని చేతకానితనంగా, వారి ఓర్పును బలహీనతగా, మౌనాన్ని తెలియనితనంగా భావించి నీతిని నిజాయితీగా జీవించేవారిని లౌక్యం తెలియని అమాయకులుగా ఎంచి చులకనగా చూస్తున్నారు.

తన దీనస్థితిని తలచుకుని బాధపడుతూ ఆ రొట్టెముక్కను తింటూ, గ్లాసులోని టీని తాగసాగింది పద్మావతి.

ఇంతలో ప్రక్కింట్లోని చిన్న రూములో ఉంటూ బయట చిన్నా చితకా పనులు చేసుకుని జీవించే 'చంద్రకాంత' అనే శ్రీలంక ఆవిడ, మెల్లగా వంటగది కిటికీ దగ్గరకి వచ్చి.. "అక్కే.. ఓ రణనాయకి అక్కే" అంటూ పిలిచింది. ఆ పిలుపు వినగానే చెంగున లేచి కిటికీ దగ్గరికి వెళ్ళి అద్దాన్ని పక్కకి జరిపింది రణనాయకి. కిటికీ అవతల ఉన్న తన స్నేహితురాలైన చంద్రకాంతను పలకరించింది రణనాయకి. తమ దేశంవారిని, తమ భాష మాట్లాడేవారిని ఈ పరాయిదేశంలో చూస్తే ఎవరికైనా సంతోషమే కానీ ఇతర దేశాలవారిని చిన్న చూపు చూసి బాధపెట్టకూడదు కదా?

వంటింటి కిటికీ అవతల చంద్రకాంత (శ్రీలంక వాళ్ళకి కూడా మన ఇండియా పేర్లే ఉంటాయి) ఇవతల రణనాయకి ఉత్సాహంగా, ఉల్లాసంగా కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. సింహళ భాషలోని కొన్ని పదాలు మన సంస్కృత భాషనుండి అరువు తీసుకున్నారేమో అందుకే ఆ భాషలోని కొన్ని పదాలు పద్మావతికి బాగా అర్థం అవుతాయి.

"అక్కే నిన్న నువు ఇచ్చిన పచ్చి చేపల్ని ఈరోజు పులుసు పెట్టి వండి నీకోసం తీసుకొచ్చాను. వేడిగా అన్నంలో వేసుకుని తిను" అంటూ చంద్రకాంత నిండా చేపల పులుసు ఉన్న గిన్నెను కిటికీ అవతలనుండి ప్రేమగా రణనాయకికి అందించింది.

"నంగీ (చెల్లీ) నేనంటే ఎంత ప్రేమ నీకు? థాంక్స్" అంటూ సంతోషంగా ఆ గిన్నెను అందుకుంది రణనాయకి.

చంద్రకాంతకు ఇవ్వాలనే ఉద్దేశంతో అప్పటికే చికెన్, బియ్యం, పప్పు చక్కెర నూనెలాంటివి ఒక మూటలో కట్టి రెడీగా ఉంచింది రణనాయకి.

ఇండియాలో పేదవారికి బియ్యం, కార్డు, చక్కెర కార్డులు ఇచ్చి, తక్కువ ధరలకు మన ప్రభుత్వం వాటిని సరఫరా చేస్తున్నట్లుగా కువైటులో కూడా ఈ ప్రభుత్వం ఉచితంగా కువైటువారికి బియ్యం, కందిపప్పు, నూనె, చక్కెర, పాలపొడిలాంటివన్నీ ఇంట్లోని సభ్యులకందరికీ సరిపడా, ప్రతినెలా అందిస్తుంది. ప్రతినెలా ఫ్రీగా వచ్చిపడే ఈ సరుకులన్నింటినీ కువైటు వారు వాడుకోగా మిగిలిన వన్నీ పరదేశులైన పేదవారికి దయతో కువైటు వారు పంచి పెడతారు.

కువైటు ఇంట్లో పనిచేసే పనిమనుషులు కూడా ఇవన్నీ పోగుచేసుకుని తమ దేశంలోని తమ ఇంటికి కార్గో ద్వారా పంపిస్తారు. బయట పనులు చేసుకుని బయట నివశించే తమవారికి కువైటు వాళ్ళకి తెలియకుండా చాటుగా కొన్ని సామానులు అందించి వీళ్ళు సహాయం చేస్తుంటారు.

అలాగే ఒక్కసారి అటూ ఇటూ చూసి మామా బాబా ఆ వైపు లేరని నిర్థారించుకుని కట్టిపెట్టిన మూటను చంద్రకాంతకు అందిస్తూ "నంగీ ఇందులో చికెన్ ఉంది. కూరవండి నాకు కొంచెం పట్టుకునిరా" అంది రణనాయకి.

"అలాగే అక్కే" అంటూ ఆ మూటను అందుకుని, వెంటనే కిటికీ దగ్గరనుండి మాయమయిపోయింది చంద్రకాంత.

ఇంతలో బెంగాలీ డ్రైవరు అహ్మదు వెనుకదారి గుండా వంట ఇంట్లోకి వచ్చాడు. నిద్రలేచినప్పటినుండీ బయటకూర్చుని సిగిరెట్లు తాగడమే వాడిపని. బాబా, మామాను చూడగానే అలర్ట్ అయిపోయి పీల్చే సిగిరెట్‌ను అవతల పారేసి తెచ్చిపెట్టుకున్న వినయవిధేయతలతో, మొహాన్ని దీనంగా మార్చి, ఏదో ఒకపని చేస్తున్నట్లుగా నటిస్తాడు వాడు.

"సలామా లేకుం బాబా" అంటూ వాళ్ళకి వంగి దండాలు పెడుతూ తోకాడిస్తూ వెనుక తిరిగే కుక్కలాగా వాళ్ళ కాళ్ళు చుట్టూ తిరుగుతాడు.

ఆ సమయంలో వాడి మొహంలోని నటన, దొంగ వినయం చూసి నవ్వు వస్తుంటుంది పద్మావతికి.

వాడు నేలమీదకి వంగి సలాములు చెప్పినప్పుడల్లా వాడి విధేయతకు పొంగిపోయిన బాబా వాడికి ఒక దినారును బహుమతిగా ఇచ్చి ఏదైనా కొనుక్కుని తిను అంటాడు. వాడు సంతోషంగా ఆ దినారును అందుకుని కళ్ళకు అద్దుకుని "షుక్రాన్ బాబా.. అల్లా కల్లిక్" (కృతజ్ఞతలు బాబా, అల్లా దీవించును గాక") అంటాడు.

బాబా నవ్వుకుంటూ సంతోషంగా బయటికి పోగానే వీడు జేబులోని సిగరెట్ వెలిగించి విలాసంగా పొగ వదులుతూ తన నటనకు ఒక దినారు దొరికిందని ఆనందంగా నవ్వుకుంటాడు.

వాడు తన నెలజీతం బంగ్లాదేశ్‌లోని ఢాకా నగరంలో ఉన్న తన భార్యాబిడ్డలకు పంపించి అపుడపుడూ బాబా, మామా దయతలచి ఇచ్చే దినార్లతో తన ఖర్చులు పెట్టుకుని సిగిరెట్లు కొని తాగుతుంటాడు.

అలాగే ఆ వీధిలో డ్రైవర్లు లేని కువైటు వారికి, వారి కార్లను తుడిచి శుభ్రం చేసి నెలకు పది, పాతికా దినార్లు అదనంగా సంపాదించుకుంటాడు. ఈ పరాయిదేశంలో ఏదో ఒక విధంగా బ్రతికే మార్గాలు, డబ్బు సంపాదించే మార్గాలు వీళ్ళు వెతుక్కుంటారు.

అయితే వీడి కళ్ళన్నీ ఎప్పుడూ వయసులో అందంగా ఉన్న పద్మావతి చుట్టూ తిరుగుతూ ఉంటాయి. పద్మావతి ఎక్కడ ఉన్నా ఏపని చేస్తూ ఉన్నా వాడు ఆశగా, కోరికను కళ్ళల్లో నింపుకుని చొంగ కార్చుకుంటూ కుక్కలాగా చూస్తూ ఉంటాడు. వాడి చూపులు ఇబ్బందిని కలిగిస్తూ శరీరాన్ని గుచ్చుకుంటూ ఎంతో కంపరాన్ని కలిగిస్తూ ఉంటాయి. తమ దేశంలో ఇంటిదగ్గర భార్యల్ని ఒంటరిగా వదిలేసి, బ్రతుకు తెరువు కోసం ఇలా పరాయిదేశం వచ్చి ఏళ్ళకు ఏళ్ళు వీళ్ళు ఇక్కడే గడిపేస్తారు.

ఇలాంటి సమయంలో ఇలాంటి వెధవలకు వేరేపని ఏమీ ఉండదు. కంటికి కనిపించిన ఆడదానికి గేలం వేసి ఏదో ఒకటి చేసి తమ శరీర వాంఛలు తీర్చుకోవాలనే దుర్భుద్ధితో మృగాల్లా ప్రవర్తిస్తుంటారు. అసహ్యం కలిగించే వాడి చూపులు, ప్రవర్తన, వెకిలిమాటలు, భుజాల్ని రాసుకుంటూ వెళ్ళటం, ఏదైనా అందించేటపుడు చేతుల్ని తడమడం లాంటివి పద్మావతిలో ఎంతో అసహనాన్ని కలిగిస్తున్నాయి.

ఇలాంటి వెధవలు, నికృష్టులు కూడా బయట ప్రపంచంలో మృగాల్లా విచ్చలవిడిగా సంచరిస్తుంటారని అంతవరకూ వాడిని చూసేంత వరకూ పద్మావతికి తెలియదు. వాడి ప్రవర్తనను అసహ్యించుకుంటూ వాడిని తప్పించుకుని దూరంగా ఉండి తన పని చేసుకుంటూ ఉంటుంది ఆమె. ఇటు రణనాయకి పోరు, అటు డ్రైవరు అహ్మదుగాడి మృగప్రవృత్తి పద్మావతికి ఆ ఇంట్లో ప్రశాంతతను, దూరం చేసాయి.

కానీ వాడికీ రణనాయకికీ స్నేహం బాగా కుదిరింది. వారిద్దరికీ జత బాగా కలిసింది. మామా, బాబా ఇంట్లోలేనపుడు వీళ్ళిద్దరూ ఒకచోట చేరి గుసగుసలాడుతూ ఓరచూపులు చూసుకుంటూ నవ్వుకుంటూ ఉంటారు. మధ్యాహ్నం పూట ఖాళీగా ఉన్న సమయాల్లో రణనాయకి అపుడపుడూ బయట ఉన్న వాడి రూములోకి వెళ్ళి వస్తూ పద్మావతి కంట్లో పడింది. ఆ విషయం మామాకి గానీ,

బాబాకిగానీ తెలిస్తే వెంటనే వాళ్ళిద్దరినీ శిక్షించి, జైలుకు పంపించడమో వెంటనే టిక్కట్లు కొని, ఎర్రముద్ర పాస్‌పోర్టుపై వేసి (తిరిగిరాకుండా) వారి దేశానికి పంపించడమోచేస్తారు.

వాడు వంట ఇంట్లోకి రాగానే అన్ని రకాల వంటలు సిద్ధం చేసి వాడికి కొసరి కొసరి వడ్డిస్తుంది రణనాయకి. "ఆడవాళ్ళకి తిండికాస్త తక్కువైనా ఫరవాలేదు. ఓర్చుకోగలం, ఒంట్లో కొవ్వు చేరకుండా నాజూకుగా ఉండి పని బాగా హుషారుగా చేసుకోగలం. కానీ మగవాళ్ళకి పాపం కడుపునిండా తిండిలేకపోతే చాలా కష్టం" అంటూ ఫ్రిజ్‌లోని కేకులు, పళ్ళు వాడికి మూటగట్టి ఇచ్చి వాడి రూములో పెట్టుకుని ఆకలి వేసినపుడు తినమని ప్రేమగా చెపుతుంది.

"వాడికి ఇప్పటికి ఉన్న కొవ్వు చాలదా? ఇంకా ఎక్కువ కావాలా వెధవకి? వెకిలి నవ్వులు, వంకర చూపులూ, వీడి పాడు మొహానికి" అని కోపంగా మనసులో తిట్టుకుంది పద్మావతి.

వాడు వంటింట్లో ఉన్నంతసేపూ రణనాయకితో కబుర్లు చెపుతూ ఆమె అందాన్ని పొగుడుతూ కడుపునిండా తింటాడు.

"మా బెంగాలి సినిమాల్లో ఒక హీరోయిన్ అచ్చం నీలాగే ఉందే రణనాయకీ! నీలాగే నవ్వుతుంది. నీలాగే నడుస్తుంది. ఆమె సినిమాలు చూస్తుంటే నువ్వే గుర్తొస్తావనుకో.. రేపు శుక్రవారం మాలియాకు (సిటీకి) వెళ్ళినప్పుడు సినిమా కాసెట్ తెస్తాలే. ఇద్దరం కలిసి టీవీలో చూద్దాం" అంటూ ఆవిడ్ని పొగుడుతూ సరసాలు సాగిస్తూ రెండు ప్లేట్ల నిండా అన్నం తినేస్తాడు.

ఆవిడ వాడి మాటలకి పొంగిపోయి, మురిసిపోయి, సిగ్గుతో మెలికలు తిరుగుతూ "నీకు ముందుగా నలుగురు డ్రైవర్లు ఈ ఇంట్లో పనిచేసారు అహ్మద్. వారందరూ కూడా నేను సినిమాలో హీరోయిన్‌లా ఉంటానని చెప్పారు. ఏదో ఖర్మ బాగోలేక కువైటు వచ్చి ఇక్కడ వంటపని చేసుకుంటున్నాను కానీ.. లేకపోతే ఎంచక్కా సినిమాల్లో చేరిపోయి ఉండేదాన్ని" అంటూ గాల్లో తేలిపోతుంది.

"అవునే రణనాయకీ... ఈ వీధిలో ఉన్న డ్రైవర్లందరూ నీ గురించే నీ అందంగురించే మాట్లాడుకుంటారు. నువు బకాలా (అంగడి)కి పోయేటప్పుడు, వచ్చేటపుడు నువు నడుస్తూ వీధిలో వస్తుంటే అందరూ కళ్ళప్పగించి నిన్నే చూస్తున్నారు తెలుసా?" అన్నాడు ఇంకా ఆమెను పైకి గాల్లోకి ఎత్తేస్తూ.

వాడి మాటలకి సంతోషంతో ఉబ్బితబ్బిబ్బయిపోయి వళ్ళంతా కదిలేలా పడి పడి నవ్వింది రణనాయకి.

ఇంతలో మామా తన బెడ్‌రూములో నుండి వంట ఇంట్లోకి వచ్చి రణనాయకీ ఈ రోజు వంటకి చికెన్ మసిబూసి (అరబిక్ బిరియాని) ఫిష్ ఫ్రై, సలాడ్స్ చెయ్యి అని చెప్పింది.

అంతవరకూ కబుర్లతో సరసాలు సాగిస్తున్న వారు మామా మాటలు వినపడగానే ఇద్దరూ ముఖాల్లోని భావాలను మార్చేసి, వాడు సీరియస్‌గా తింటున్నట్లు, ఈవిడ జాలిగా వాడికి వడ్డిస్తున్నట్లు నటించసాగారు.

"ఈ టైమ్‌లో ఏమి తింటున్నారు" అని మామా అడిగింది.

"అయ్యో.. మామా ఈ అహ్మదు టైమ్ పదకొండు దాటినా బ్రేక్‌ఫాస్ట్ చెయ్యలేదు. అందుకే కాస్త అన్నం పెడుతున్నాను. పాపం ఎపుడూ పనిచేస్తూనే ఉంటాడు. తిండి గురించి అసలు పట్టించుకోడు. అందుకే పిలిచి పెడుతున్నాను" అంది రణనాయకి చేతులు తిప్పి యాక్షన్ చేస్తూ... జాలిగా అహ్మద్ కేసి చూసింది. "సరే వేళకు తినండి. ఇంట్లో తిండికి కొదువ ఉందా ఏమి? " అంటూ వెళ్ళిపోయింది మామా.

వాడు వెంటనే లేచి తిన్న ప్లేటును సింక్‌లో వేసి చేతులు కడుక్కుని "రణనాయకీ ఈ రోజు మధ్యాహ్నం భోంచేసాక ఖాళీ టైములో నా రూములోనికిరా. అక్కడ కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం" అని వంకరగా నవ్వి వంటింట్లోంచి బయటికి వచ్చాడు.

"అలాగే వస్తాలే! నువు ఏం మాట్లాడతావో నాకు తెలుసులే అంటూ" ముసిముసిగా నవ్వింది రణనాయకి.

అప్పుడు పద్మావతి ప్రక్కరూములో నిలబడి ఆరిన బట్టలను మడిచిపెడుతూ ఇస్త్రీ చేస్తూ ఉంది. పద్మావతిని చూడగానే వాడికళ్ళు మెరిసాయి. వెంటనే దగ్గరకి వచ్చి "ఎందుకు అంత కష్టపడతావు? నాకు ఒక్కమాట నీకు చెపితే పనిలో సహాయం చేసిపెడతా కదా" అన్నాడు దగ్గరికి వచ్చి ఆమె చేతిలోని బట్టల్ని తీసుకుంటూ అదే అదనుగా పద్మావతి చేతుల్ని తాకుతున్నాడు. ఒక్కసారిగా విదిలించి కొట్టి చేతిలోని బట్టల్ని అక్కడ పడేసి అసహ్యంతో వాడివైపు చూసి "అహ్మద్ నా దగ్గరకి రావద్దు. నాకు నీ సహాయం అవసరం లేదు. నువు ఇక్కడనుండి వెళ్ళిపో. లేదంటే నేను మామాతో చెపుతాను" అంది పద్మావతి.

"హు.. నువు ఎప్పటికీ మారవా? నువ్వు నా మాట వింటే నువు కోరుకున్నది తెచ్చిపెడతాను. నీ పని అంతా నేను చేసిపెట్టినా, నెలకు నీకు పది దినార్లు డబ్బుకూడా ఇస్తా. ఆలోచించుకో" అన్నాడు వాడు. వాడి మాటలకి కోపంతో మండిపడింది పద్మావతి. కళ్ళలో నిప్పులు కురిపించే పద్మావతిని చూసి వాడికి కాస్త భయం కలిగి వెంటనే వడివడిగా అక్కడినుండి బయటకు వెళ్ళిపోయాడు వాడు.

పద్మావతికి ఎంతో దిగులుగా అనిపించింది. ఇటు రణనాయకి పోరు అటు అహ్మద్‌గాడి వేధింపులు భరించలేక ఏం చెయ్యాలో అర్థంకాక కుమిలిపోతోంది. వాళ్ళ నుండి తప్పించుకునే మార్గం ఏమిటో తెలియడంలేదు. ఇంట్లోంచి పారిపోవడానికి మనసు అంగీకరించడంలేదు. తరువాత ఎదురయే కష్టాలు ఆమెకు బాగా తెలుసు. అందుకే అంత రిస్కు తీసుకోలేకపోయింది. మరి ఎంతకాలం ఇలా మౌనంగా భరించాలో కన్నీళ్ళను దిగమింగాలో, దీనికి పరిష్కారం ఏమిటో తెలియడంలేదు.

మామా బాబాకు ఏమని వివరించి చెప్పాలో, చెప్పినా వాళ్ళు ఏమంటారో, తన మాట వింటారో లేక వాళ్ళు ఎప్పటినుండో ఇక్కడ ఉండి పనిచేస్తున్నారు కాబట్టి, వారి మాటలనే నమ్ముతారో?

వారిద్దరి మీద చెడుగా చెప్పడం పెద్ద సాహసమే అవుతుంది. తరువాత బ్రతుకు ఇంకా దుర్భరం అవుతుంది. హింసాప్రవృత్తి గల వారిద్దరితో వైరం కొరివితో తల గోక్కోవడంలాంటిదే

ఇండియాలో ఇంటిదగ్గర పిల్లల్ని అన్నా వదినల దగ్గర వదిలి ఎంతో ఆశతో కొంచెం డబ్బు సంపాదించి పిల్లల్ని బాగా చదివించుకోవాలని కువైటు వచ్చింది. త్రాగుబోతు భర్తతో నాలుగేళ్ళు పడరాని బాధలు పడి, వాడిని ఎలాగో కష్టం మీద ఒదిలించుకుని, ఇద్దరు పిల్లల్ని వదిలి కువైటు వస్తే - ఇక్కడ కూడా జీవితం సంతోషంగా ఏమీలేదు, అన్నీ కష్టాలు, కన్నీళ్ళే. ఎక్కడా బాధలకు అంతం కనిపించడంలేదు.

ఒంటరిగా పరాయిదేశంలో ఏ దిక్కూలేని తన స్థితిని తలచుకుని, కుమిలిపోతూ తనలో తాను ఆలోచించుకుని ఏడుస్తూ గుట్టగా పడివున్న బట్టల్ని ఇస్త్రీ చేయసాగింది పద్మావతి.

ఈలోపల మామా బాబా మధ్యాహ్నం భోజనాలు ముగించుకుని రెస్ట్ తీసుకోవడానికి తమ రూముల్లోకి వెళ్ళిపోయారు.

రణనాయకి, అహ్మదు కలిసి వంటింట్లో భోంచేసారు. వారి మాటలు నవ్వులు పద్మావతికి వినిపిస్తునే ఉన్నాయి.

తన పని ముగించుకున్న పద్మావతి వంటింట్లోకి వెళ్ళేసరికి టైము మూడుగంటలు దాటింది. ఎండిపోయినట్లున్న కాస్త అన్నాన్ని ప్లేట్‌లో పెట్టి పద్మావతి కోసం ఎదురుచూస్తోంది రణనాయకి.

పద్మావతిని చూడగానే హడావిడిగా ఏదో పనున్నట్లు బయటకి వెళ్ళిపోతూ "ఆ అన్నం తిని గిన్నెలన్నీ కడుగు, నేను శ్రీలంకకు డబ్బు పంపించాలి. అహ్మదు ఈరోజు సిటీకి వెళతాడామో కనుక్కుని ఇపుడే వస్తాను" అంటూ వెళ్ళిపోయింది.

అప్పటికే ఆకలితో కడుపు మండుతూ ఉండటంతో ఆ ప్లేట్‌లోని అన్నాన్ని తినసాగింది పద్మావతి.

అంతలో మామా వంటింట్లోకి వచ్చి "పద్మావతీ రణనాయకి ఎక్కడ? సాయంత్రం నా ఫ్రెండ్స్ డిన్నర్‌కి ఇంటికి వస్తున్నారు. ఏ ఐటమ్స్ చేయాలో లిస్ట్ చెపుతాను" అంది.

"మామా, రణనాయకి అహ్మదుతో మాట్లాడాలని ఇపుడే బయటికి వెళ్ళింది" అని భయపడుతూ జవాబు చెప్పింది పద్మావతి.

"సరే నువు అన్నం తిను. నేను వెళ్ళి అది ఎక్కడ ఉందో చూస్తాను" అంటూ బయటికి వెళ్ళిపోయింది మామా.

అక్కడ ఏమి జరుగుతూ ఉంటుందో, అహ్మదు రూములో రణనాయకి ఏ పరిస్థితిలో ఉంటుందో పద్మావతికి తెలుసు. ఇపుడు మామా అక్కడికి వెళ్ళి చూస్తే ఏమవుతుందో అని కంగారుపడి తింటున్న అన్నాన్ని ప్లేట్‌లో అలాగే వదిలేసి మామా వెనుకే బయటికి పరిగెత్తింది పద్మావతి.

అనుకున్నంతా అయింది. అప్పటికే అహ్మదు రూము దగ్గరికి చేరిన మామా తలుపు త్రోసి లోపలికి చూసి అక్కడ చూడకూడని దృశ్యాన్ని చూసి నిర్ఘాంతపోయింది. ఒక్క నిముషం తరువాత తేరుకుని గట్టిగా కేకలు వేసి బాబాను పిలిచింది. మామా కేకలు విన్న బాబా ఏం జరిగిందో అని పరిగెత్తుకుంటూ అక్కడికి వచ్చాడు.

అస్తవ్యస్తంగా ఉన్న బట్టలతో పట్టుబడిపోయామన్న భయంతో గజగజా వణికిపోతూ తలవంచుకుని నిలబడ్డారు రణనాయకి, అహ్మదు.

వారిద్దరినీ అలాంటి స్థితిలో చూడగానే విషయం అర్ధమయిన బాబా - ఆ ప్రక్కనే కుక్కల్ని అదిలించడానికి ఉంచిన పెద్దకర్రను తీసుకుని కోపంతో ఇద్దర్నీ కలిపి గొడ్డుల్ని బాదినట్లు బాదాడు. కోపం తగ్గేంతవరకు కొట్టి వారిని అదేరూములో ఉంచి పెద్ద తాళాన్ని వేసి తాళం చెవిని జేబులో వేసుకున్నాడు.

"నేను తిరిగి వచ్చేంత వరకూ ఎవరూ తలుపు తీయకండి" అని చెప్పి కారులో కూర్చుని బయటికి వెళ్ళిపోయాడు. జరిగిన విషయాన్ని నమ్మలేనట్లుగా .. ఇంకా షాక్‌లోనుండి తేరుకోలేని మామా అక్కడినుండి వచ్చి హాల్లో మౌనంగా కూర్చుంది.

దాదాపు గంట తరువాత ఒక పోలీసును వెంటపెట్టుకుని బాబా ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు. వెంటనే వారిద్దరికీ ఫ్లయిట్ టిక్కట్లు బుక్ చేసి వాళ్ళ పాస్‌పోర్టులు ఆ పోలీసు చేతికి ఇచ్చాడు. ఇద్దర్నీ ఎయిర్ పోర్టుకు తీసుకెళ్ళి వాళ్ళు మళ్ళీ ఈ దేశానికి రాకుండా వాళ్ళ పాస్‌పోర్టులో ఎర్రముద్ర వేసి పంపించమని చెప్పి తన గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు మూసుకున్నాడు.

తప్పు చేసిన వారిద్దరి వైపూ అసహ్యంగా చూస్తూ ఆ పోలీసు వారిద్దరినీ బయటికి కారు వద్దకు నెట్టుకుంటూ తీసికెళ్ళిపోయాడు.

జరిగిన సంఘటనలన్నీ సినిమాలో రీళ్ళవలె కళ్ళముందు కదలాడుతుంటే ఏం చెయ్యాలో పద్మావతికి తోచలేదు. మామాతో పాటు అక్కడే హాల్లోనే క్రింద ఉన్న కార్పెట్ పైన చతికిల బడి కూర్చుంది. ఇలా ఇన్ని రోజులూ తనని వేధించిన రణనాయకి, అహ్మదులకు తగిన శాస్తి జరిగినందుకు సంతోషించాలో, లేక వారి భవిష్యత్తును వాళ్ళ చెడునడతతో అనవసరంగా పాడుచేసుకున్నందుకు సాటిమనిషిగా బాధపడాలో అర్ధంకాలేదు పద్మావతికి.

ఏది ఏమైతేనేం రేపటినుండీ రణనాయకికి భయపడకుండా కడుపునిండా తిండి తినొచ్చు. అసహ్యం కలిగించే అహ్మదు చూపులకు ఇబ్బందిపడనవసరంలేదు. స్వేచ్ఛ లభించినట్లు గుండెలనిండా ఊపిరి పీల్చుకుంది పద్మావతి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments